

stjerna. Hon är för dem, hvad månen är för oss, en gåtfull stjerna, en källa till poetiska ingifvelser; och, lyckligare än jordens versmakare, hvilka, såsom Barthe vid Palais-Royales fontän, skulle kunna tillbringa hela nätter med månens beskådande, utan att erhålla en den mest anspråkslösa inspiration, emottaga subvolves från vår verld tusen lyckliga inflytelser. Ty värr är ej förhållandet detsamma med invånarne på den motsatta hemisferen, med de stackars privolves, hvilka ej hafva vår verld att betrakta, att upplysa deras nätter, bestämma deras kalender samt att erbjuda dem de skiftande skådespel detta rullande hjul framställer för deras antipoder.

Under det att dessutom det på ena sidan af månen ej gifves någon mörk natt, emedan, på samma gång solen slocknar, jorden tänder sitt ljus, för att under hela den långa natten lysa med sitt klaraste sken, ända till dess solen ånyo höjer sig öfver horisonten; under det att på ena sidan himlahalvvet prydes af denna stjerna utan like, ett föremål för ändlösa observationer, höjer sig öfver den motsatta sidan en svart och enformig himmel, hvilken insveper verlden i mörk natt, som varar femton dygn.

De lycklige dödlige, som på vårt klot för en tid lemnat vårt land för att besöka tropikerna, passera linien och inträda i den södra hemisferen — dessa dödlige känna ej något skönare skådespel än det som visar sig på södra hemisferens himmel, när polstjernen sjunker under horisonten och det södra korset tändrar på ett firmament med nya stjernor Lika lyckliga, ja lyckligare, äro de seleniter, hvilka från sitt aflägsna fädernesland begifva sig till den mot oss vända delen af klotet, för att betrakta jorden!

De kunna till en början ej tro sina ögon; de förfråga sig hos landets invånare, om denna himmelska balon ej är en synvilla eller ett öfvergående fenomen; de närma sig midten af den subvolva hemisferen och se jorden höja sig på fästet, i den mån de fortskrida;